

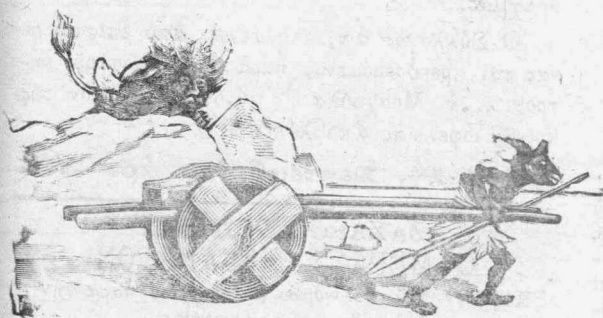
Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Β

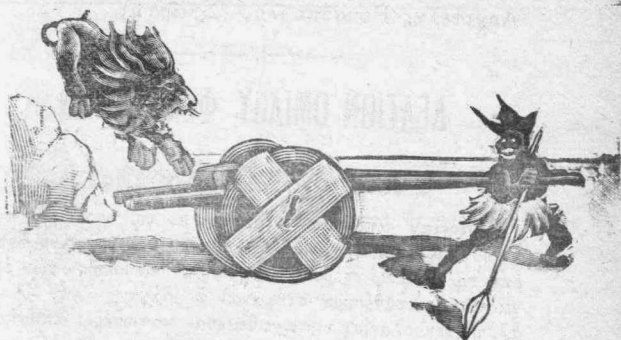
Εν Ἀθήναις τῇ 10 Μαρτίου 1894 Πέμπτη

ΑΡΙΘ. 51

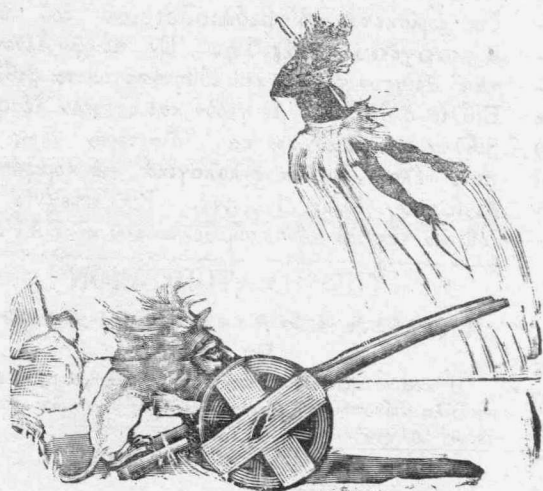
ΑΚΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΗΨΙΣ

1

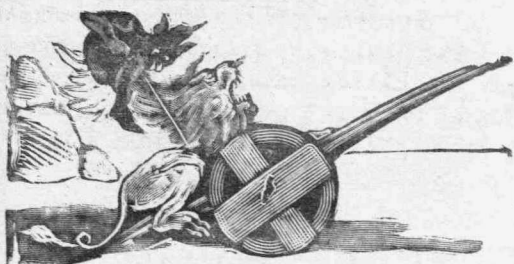
2

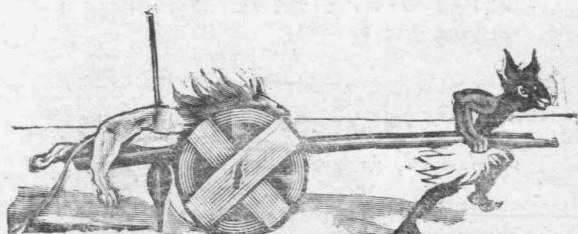
3

4

5

6

ΕΡΩΣ ΠΟΙΗΤΟΥ

Δέν ἀγαπᾷ ὁ ποιητής!... Ὁ ποιητής λατρεύει!...
Ἄναμετρῶν τὸ ἄπειρον ποιητικῆς καρδίας
Τὸν ἔρωτα ἀπέραντον, ἀτέρμονα πιστεύει
Καὶ δι' ἀγάπης ἀγαπᾷ τὸ ἄπειρον ἀγίας.

✱

Πλὴν εἶναι ἀκατάληπτον τὸ ἄπειρον καὶ μόνον!...
Ὁ νοῦς ἡμῶν δὲν ἐνοεῖ εἰμὴ τὸ ὠρισμένον
Καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν τὸν ποιητὴν μὲ πόνον
Νὰ ἀγαπᾷ ὡς ἄνθρωπος τὸ ρόδον... τὴν παρθένον.

✱

Καὶ μὴ δὲν εἶναι ἄπειρον ὁ ἔρωσ τῆς παρθένου
Ἄρου τῆς κόρης ἢ ψυχῆ μυστήριον καλεῖται;
Τὴν ἄν ἐντὸς ὀρίζοντος βλαστάνει ὠρισμένου
Ὅστις καρδία λέγεται, πλὴν ὅστις δὲν νοεῖται;

✱

Τοῦ ποιητοῦ τὸ αἶσθημα δὲν περικλείει χῶρος·
Τὸ ἄπειρον τὸ ἄπειρον ζητεῖ νὰ συναντήσῃ...
Καὶ ὅπως τὴν φιλότιμην του λατρεύει παραφόρως
Χιλίας ἄλλας δύναται ὁμοίως ν' ἀγαπήσῃ!

✱

Γελᾶτε; Ἰσως ἄπιστον τὸν ποιητὴν φρονεῖτε!
Πλανᾶσθε ὅμως! Διατὶ, ὡ ἄνθρωποι ζητεῖτε
Πρὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπαθῆς, ἀναίσθητος νὰ μείνω
Διότι τὴν Ἀκρόπολιν ἐμπρὸς μου διακρίνω;

✱

Τί πταίει, τί, ὁ ποιητής ἂν εἰς τὸ στήθος κρύπτῃ
Καρδίαν ἧτις τῷ ζητεῖ τὸ πᾶν νὰ κατακτήσῃ
Καὶ ἧτις πρὸ τοῦ θαυμαστοῦ ἐρωτευμένη κύπτει
Χωρὶς ὅτι ἠγάπησε ποτὲ νὰ λησμονήσῃ;

✱

Δάτρησ θερμὸς ὁ ποιητής ἰδανικῶν ὠραίων
Πρὸς τὸ ὠραῖον ἵπταται σφοδρῶς ἐρωτευμένος
Καὶ πίπτων ἀπὸ ἔρωτος ἐντὸς ἐρώτων νέων
Βαδίζει πρὸς τὸ ἄπειρον ἀπείρωσ ἐμπνευσμένος.

✱

Δέν ἀγαπᾷ ὡς ἀγαποῦν ἐπὶ τῆς γῆς οἱ ἄλλοι...
Ἐχων καρδίαν τεινύσαν τὸ πᾶν ν' ἀποθαυμάσῃ
Ποθεῖ τὸ σύμπαν τὸν Θεὸν αὐτὸν νὰ περιβάλῃ
Ζητεῖ τὸ πᾶν μὲ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ νὰ ἀπολαύσῃ.

✱

Καὶ διὰ τοῦτο ἀγαπᾷ, καθήκοντα δὲν ἔχει·
Δεσμῶτις ἢ καρδία του πρὸς ἕνα καλὸν δὲν μένει,
Ὅτι ὠραῖον αἰσθανθῆναι νὰ τὸ θαυμάσῃ τρέχει
Καὶ τὴν φιλότιμην λησμονεῖ καὶ ἂν ἐρώσα στένει!

✱

Θέλει τὸ πᾶν νὰ ἀγαπᾷ δι' ὅλης τῆς ψυχῆς του·
Καθῆκον ἐν τῷ ἔρωτι τὸν θαυμασμὸν νομίζει,
Ἐρώμενος διέρχεται τὸν χρόνον τῆς ζωῆς του
Κ' ἐκπνέων ἔτι, ἄσματα ἐρωτικά τονίζει!

✱

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Λατρεύει τὴν φιλότιμην του δι' ὅλης τῆς ψυχῆς του.
Καὶ ἀπατώμενος οἰκτρῶς σπαράσσεται καὶ κλαίει,
Πλὴν κάλιν πρὸς τὸν πολικὸν βαδίζει τῆς ζωῆς του...

Γεννᾶται μὲ τὸν ἔρωτα καὶ μ' ἔρωτα ἐκπνέει!...

✱

Κλαίει ἐρῶν, ζηλοτυπεῖ ὡς ὄλον του τὸ φύλον
Εἰς ἄκρον πλὴν ἐγωιστῆς ὅπου ἀγαπήσῃ
Βλέπει αὐτὸν ὑπέρτερον παντοίων ἀντιζήλων
Καὶ φεύγει τὴν προδόσασαν χωρὶς νὰ τὴν μισησῇ!

✱

Ὁ πρὸς τὴν φίλην ἔρωσ του ἀγνὸς καθὼς τὰ ἴα
Ζῆ ἴσως ὅσον καὶ αὐτὰ· ἀλλὰ τηρεῖ ἐκπνέων
Τὰ ἴχνη του ἐν τῇ θερμῇ τοῦ ποιητοῦ καρδίᾳ
Ὅς ἰὸν μαραινόμενον, πλὴν μύρα ἀποπνέων.

✱

Ὁ πρὸ μικροῦ ἀνέραςτος, ἐντὸς μικροῦ... ἐρᾶται·
Τὸ παρελθὸν του λησμονεῖ πλὴν δὲν τὸ καταστρέφει,
Λατρεύει τὴν φιλότιμην του ἐρ' ὅσον ἀγαπᾶται
Καὶ ἀπατώμενος εὐθὺς τὸ βλέμμα ἀποστρέφει.

✱

Ὅταν σὰς λέγῃ: Ἀγαπᾷ, πραγματικῶς λατρεύει
Ἄλλ' ὅταν σὰς ὀρκίζεται ἀγάπην αἰώνιαν
Ἄν καὶ τὸν ἔρωτα αὐτὸς αἰώνιον πιστεύει
Νὰ δυσπιστήτε! Ἐρῶσ εἰς δὲν τρέφει τὴν καρδίαν

✱

Πάλλει τὸ στήθος; Ἀγαπᾷ!... Δέν πάλλει; Δέν ἐρᾶται!
Τὸ ψεῦδος εἰς τὰ χεῖλη του θέλει ἐκπνεύσει φθίνον
Καὶ διὰ τοῦτο δὲν πλανᾷ ὁ ποιητής, πλανᾶται!
Νομίζει ἐν τῇ πλάνῃ του τὴν ἀκάνθαν ὡς κρῖνον!

✱

Μυστήριον ὁ ἔρωσ του!... Μυστήριον ὁ νοῦς του!
Πότε λατρεύει ἀγνοεῖ, καὶ διατὶ λατρεύει,
Τοῦ ἔρωτος τὸν μάρτυρα νομίζει τοὺς παλμούς του
Καὶ εἰς ἐκείνους πειθεῖται καὶ εἰς αὐτοὺς πιστεύει.

✱

Κλείει ἀνέραςτος, ψυχρὸς, βαρὺ τὸ βλέφαρόν του
Καὶ ἐξυπνᾷ ἐρώμενος δι' ὅλης τῆς ζωῆς του
Εἶναι στιγμὴ ὁ ἔρωσ του... στιγμὴ τὸ ὄνειρόν του
Ἄλλ' ἢ στιγμὴ αὐτὴ πληροῖ τοὺς πόθους τῆς ψυχῆς του.

✱

Τὸ στήθος του ἀνάληπτον... μετὰ μικρὸν θὰ πάλλῃ,
Ὁ πρὸ ὀλίγου μειδιῶν... ἐντὸς ὀλίγου κλαίει,
Ὁ μὴ λατρεύων πρὸ μικροῦ... λάτρησ θερμὸς προβάλλει
Ἀνέραςτος ψυχόρραγε!... Πλὴν, ἀγαπᾷ ἐκπνέει!

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

ΚΥΡΙΑ:— Πρῶτη φορὰ εἶνε σωστὸς ὁ λογαρια-
σμός.

ΥΠΗΡ. ΞΕΝΟΔΟΧ:— Ἀλήθεια. Δὸς μου νὰ δῶ,
κατὶ λάθος ἔγινε.

Νέος τῆς ἐποχῆς, ἀγένητος, εἰσῆλθε πρὸ τινος
εἰς ἕνα κούρειον καὶ διέταξε ξύρισμα.

Ὁ κούρειος ἰστάμενος παρὰ τὴν ἔδραν ἐφαίνετο ὡ-
σεὶ ἀνέμενε τι. Ἐπὶ τέλους ὁ νέος τὸν ἠρώτησεν ἀ-
νυπομῶνας:

— Αἶ, τί περιμένεις τώρα;

— Περιμένω νὰ φυτρώσουν, κύριε, ἀπήνησεν ὁ
κούρειος.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ:— Τώρα παιδιὰ ἔμπορεῖτε νὰ
μοῦ πῆτε τί λέγεται: σ κ ε λ ε τ ὸ ς.

ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ:— Ἐνας ἄνθρωπος ποῦ
δὲν ἔχει διόλου κρέας ἐπάνω του.

Οἱ ἀνεμόμυλοι ἦσαν ἐν χρήσει καὶ εἰς πολλὴ
ἀρχαίους χρόνους, λέγεται δὲ εἶνε ἀνακαλύψις τῶν
Ρωμαίων ἢ τῶν Σαρακηνῶν. Λέγεται πρὸς τούτους
ὅτι ἀρχικῶς εἰσῆχθησαν οὗτοι εἰς Εὐρώπην ὑπὸ τῶν
ἰπποτῶν τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου. Οἱ ἀνεμόμυλοι τὸ πρῶ-
τον εἰσῆχθησαν εἰς Ἰσπανίαν, Γαλλίαν καὶ Γερμα-
νίαν τῷ 1299.—

«Χθὲς ἀπέθανεν ὁ Κ', ὁ δυστυχῆς...»

— Τὸν καυμένον. Καὶ τόσῳ μακρὰ ἀπὸ τὸ σπῆ-
τί του. Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω ἂν ἔκαμαν ὅτι
ἔμπορεῦσαν γὰ νὰ τὸν γλυτώσουν.

— Ναί· κανένας δὲν πῆγε γὰ τὸ γιαντῶ.

Γερμανὸς τις ἔμπορος ἐδημοσίευσεν τὴν ἐξῆς εἰ-
δοποίησιν «ὅστις δυνηθῆναι νὰ μοῦ ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ κα-
κάο, τὸ ὁποῖον πωλῶ εἶνε βλαβερὸν εἰς τὴν υγίαν,
τῷ δίδω δέκα κυττάρια δωρεάν.»

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ:— Ἡ τελευταία εἰκὼν σου
«Ἡ προσεγγίζουσα καταγίγῃ» εἶνε ἐπιτυχεστάτη ἄ-
ληθῆς θοιάμβος πραγματικότητος.

ΖΩΓΡΑΦΟΣ:— Μόνον τοῦτο; χθὲς ὁ φίλος μου
κ. Ψ— ἦλθε καὶ τὴν εἶδε καὶ τόσῳ τὴν ἐθαύμασεν,
ὥστε ὅταν ἔφυγεν, ἐδανείσθη τὴν ὀμβρέλλαν μου.

ΜΑΡΙΚΑ:— Ἡ δεσποινὶς Ἑλένη ὑπέφερε
φοβερὰ ἀπὸ ἰμφλουέντζαν, ἔξαφνα ὅμως ἀνέλαβε καὶ
ἐξῆλθε μάλιστα.

ΛΟΥΙΖΑ:— Πῶς, τί συνέβη.

ΜΑΡΙΚΑ:— Νὰ, ὁ γιαντῶ τῆς εἶπεν ὅτι μόνον
εἰς τοὺς περασμένους τὴν ἡλικίαν εἶνε ἐπίφοβος ἢ
ἀσθένεια αὐτῆ, καὶ ἀμέσως ἐσηκώθη.

Ἐκατὸν λίραι στερλίναι ἀπαιτοῦνται ἐκάστην
ἐβδομάδα πρὸς διατροπὴν τῶν ἐν τοῖς ζωολογικοῖς
κῆποις τοῦ Λονδίνου ζώων.

Νεαρόν τι ζεύγος εἶχε προσκαλέσει εἰς δεῖπνον
κύκλον φίλων καὶ συγγενῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων κα-
τελέγετο καὶ τις κύριος, οὗτινος αἱ ἐρωτήσεις εἶχον
φέρει εἰς στενόχωρον θέσιν τοὺς τε οἰκοδεσπότης καὶ
τοὺς κεκλημένους. Μόλις τὸ δεῖπνον ἐπλησίαζε νὰ
λήξῃ ὁ ἐν λόγῳ κύριος θελήσας νὰ πειράξῃ τὸν οἰκο-
δεσπότην, λαμβάνει ἕκ τινος πινακίου τεμάχιον κρέα-
τος διὰ τοῦ περονίου του καὶ ἐρωτᾷ.

— Δὲν μοῦ λές, Ἀλέκο, γουρῶνι εἶνε αὐτό;

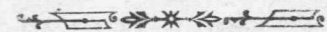
Ἄντι τούτου ὅμως ἔσπευσεν ν' ἀπαντήσῃ κύριος
τις ἐκ τοῦ ἐτέρου ἄκρου τῆς τραπέζης ἐρωτήσας.

— Ἀπὸ ποῖο μέρος τοῦ περονίου θέλετε νὰ μά-
θετε;

ΠΡΩΤΟΣ ΕΜΠΟΡΟΣ.— Τί διάβολο ἔχεις καὶ
ὄλο φωνάζεις; Τὸ μαγαζὶ σου εἶνε σὲ κεντρικὴ θέσι·
κόσμος ἄπειρος περνάει ἀπ' ἐξω.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΜΠΟΡΟΣ.— Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ
φωνάζω· γιατί περνοῦν ἀπ' ἐξω χωρὶς οὔτε μιὰ μα-
τιὰ νὰ ρίχνουν μέσα.

Ἀναψάθηςτος.

ΝΕΚΡΩΣΙΣ ΕΚ ΠΛΗΜΜΥΡΑΣ ΖΩΗΣ

Δέκα ἐπτὰ μόλις ἐτῶν. Ξανθὴ, ἀβρὰ, γλυ-
κυτάτη. Εἰς τὸν πρόδρομον τῆς ζωῆς. Ἡ Νε-
ότης δὲν θὰ ἐπόθει ὠραιωτέραν ἀντιπρόσωπον,
ὁ ἔρωσ ποθεινοτέραν νύμφην. Ἐχόρευεν, ἐστρο-
βιλιζέτο εἰς τὴν δίνην τῆς χαρᾶς, εἰς τῶν γε-
λώτων τὴν παράφορον ζάλην. Εἰς τοὺς βρα-
χίονας τοῦ εὐτυχοῦς χορευτοῦ τῆς ἐφέρετο τα-
χεῖα, ὑπόπτερος. Ἐσπευδεν ἐνηγκαλισμένη,
μὲ ἔνδυμα τῶν Ἀπόκρυστων, μὲ τὴν κόμπην ἡμί-
λυτον, εἰς τὴν ἐκφρονεστέραν τῆς ζωῆς ἀπό-
λαυσιν. Καὶ ἡ μουσικὴ γοργοῦς διέχευε τοὺς
τόνους, ταχὺ τὸ μέλος, σπριγῶδες. Ἐχόρευεν
ἢ γλυκεῖα κόρη καὶ χορευούσα ἐκλινεν ἐλαφρῶς
τὴν ὠραίαν κεφαλὴν τῆς εἰς τοὺς ὤμους τοῦ
χορευτοῦ. Αἰφῶν ἐκφεύγει, πίπτει. Πόσον εὐ-
κόλα καταβάλλει ἢ χαρὰ! Ἀφαιροῦν τὴν προ-
σωπίδα. Ἡ κόρη εἶνε ὠχρὰ, ἢ κόρη ἀπέθανεν.
Ἀπέθανεν εἰς τὰς μεθυστικὰς ἀγκάλας τῆς
εὐτυχίας, ἐν μέσῳ ἀτμοσφαιρας θερμῆς ἐξ ἀ-
ρωμάτων, λόγων ἀγάπης, ἐντυπώσεων ἡδυτά-
των, φέρουσα ρόδα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἔα ἐπὶ τοῦ
στήθους, ἰσμούς εἰς τὴν ὄσφυν. Μόλις 17 ἐ-
τῶν. Ἀβρὰ, γλυκεῖα, ὄνειρῶδης. Ἀπέπτη ὡς
ὄνειρον, καθ' ἣν στιγμὴν ἢ ζωὴ ἐσφηνούτο καὶ
ἐστρέφετο περὶ τοὺς δύο πόλους τῆς χαρᾶς καὶ
τῆς μέθης, κλύονετο, ἔλαμπε χρυσῆ, ἀνέφε-
λος. Καθ' ἣν στιγμὴν τὰ πάντα λησμονοῦμεν
καὶ πρὸ παντὸς τὸν θάνατον!

Ἡ κόρη ἔπεσε διὰ νὰ μὴ ἐγερθῆ πλέον. Ὁ
θάνατος εἶνε ὄνειρον, πτερύγισμα.

Καὶ εἶνε ἢ διήγησις πραγματικὴ καὶ συνέβη
ποῦ; Ποῦ ἄλλου. Εἰς τὴν ποιητικὴν, τὴν ὀ-
νειρόπλαστον, τὴν ἀνθόπλαστον νῆσον Ζάκυν-
θον. Καὶ ἢ κόρη ἢ τυχοῦσα τοιοῦτου θανάτου,
πρὸ τοῦ ὁποῦ θαμβοῦται ἢ ποιητικωτέρα διά-
νοια ἐκαλεῖτο Ἑλένη Κ.

Ρόδα καὶ ἔα εἰς τάφον, οἷος ὁ ἰδικὸς τῆς.
Μυριάδας ρόδων εἰς τὴν μνήμην τῆς.

Ἐχόρευεν ἀπέθανε.

Τί εὐτύχημα!... Ρόδα, ρόδα εἰς τὴν μνή-
μην τῆς.

Δίκ.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Βουλή γυναικῶν.

Τὰ τελευταία ἐν τῇ Βουλῇ λυπηρὰ γεγονότα μὲ ἐνέβαλον εἰς σκέψεις, αἵτινες τοὺς μὲν μεγαλοφυεῖς ὀδηγοῦσιν εἰς ἐπιτυχῆ ἐφεύρεσιν φαρμάκου πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ, τοὺς δὲ ὡς ἐμὲ εἰς . . . ὕπνον.

Κατεκλίθην, οὐχὶ βεβαίως ἀπὸ δυνήριαν, ἀλλ' ὅπως διὰ τοῦ ὕπνου εὐκολώτερον συγκεντρώσω τὰς σκέψεις μου, πρὸς εὔρεσιν τοῦ ἀνωτέρω ρηθέντος φαρμάκου καὶ διηκόλωνα τὴν ἔλευσιν τοῦ ποθουμένου ὄνειρου διὰ τῆς κατὰ τὴν ὥραν τῆς κατακλίσεως ἀναπολήσεως ἀρθριδίου ἀγγλικῆς τινος ἐφημερίδος, ἥτις ὑπερεμάχει νομοσχεδίου, ὑποβληθέντος ἐν τῇ Βουλῇ τῆς ἀμερικανικῆς Πολιτείας * * καὶ σκοποῦντος τὴν παραχώρησιν τοῦ ἑλληνοφιλοῦς δικαιοῦματος τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι καὶ εἰς . . . τὰς γυναῖκας!

* *

— Καὶ διατί τάχα νὰ μὴ ψηφίζου καὶ αἱ γυναῖκες, ἠρώτησα τὸν Μορφέα, ὅστι πρὸ ὀλίγου μοὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

Οὗτος, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἤρε μεγαλοπρεπῆ τι παραπέτασμα καὶ, ὦ! τοῦ θαύματος! Εὐρέθην ἐν τῇ Βουλῇ μας, ἐπὶ τοῦ θεωρείου τῶν δημοσιογράφων. * * * Ἡμῖν σφόδρα τεταραγμένοι. Ἡ Βουλή παρίστα θέαμα ἀσύνηθες· τὰ ἐννέα δέκατα τῶν βουλευτῶν ἦσαν γυναῖκες. Περιέρχον! Καὶ ἐν τῷ θεωρείῳ μας πάντες οἱ πρακτικογράφοι ἦσαν γένους θηλυκοῦ.

* * * Ἡρχισα ν' ἀμφιβάλλω καὶ περὶ τοῦ ἐμοῦ γένους καὶ ἠτοιμαζόμην νὰ πληροφορηθῶ δι' αὐτοψίας εἰς τὰ . . . ἐνδύματά μου. * * * Ἄλλ' οἱ μοι! Ἡμῖν γυμνός . . . ἐξωτερικῶν ἐνδυμάτων! * * * Ἀθλιε Μορφέυ, τί μοῦ ἔκαμες!

— Διατί δὲν γράφεις, δεσποινίς Ἰωάννα; Ἡ φωνὴ αὐτῆ ἦτο τῆς παρακαθημένης μου συναδέλφου τῶν «Κυριῶν» καὶ ἀπηυθύνετο πρὸς . . . ἐμὲ!

Φρίκη! Ἐνόμισα ὅτι . . . ὠνευρεύομην! * * * Ὁχι! εὐρισκόμην πρὸ τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος.

* * * Ἐλαβον τὸ μολυβδοκόνδυλον εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἔγραψα:

* *

ΒΟΥΛΗ. Προεδρεία Ἄνδρ-μάχης Ψ. * * * Ὁρα 5 μ.μ. Ἡ πρόεδρος μετρεῖ μετ' ἀνησυχίας διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς παρούσας βουλευτὰς, τὰς ὁποίας μόλις εὐρίσκει ἐν ἀπαρτίᾳ.

Ἄναγνωσθέντος τοῦ καταλόγου εὐρίσκονται

111 παροῦσαι. (Μεταχειρίζομεθα τὸ θηλυκὸν διὰ τὸ ἐπικρατέστερον ἐν αὐτῇ).

Ἄντωνία Ρ. Μετὰ μεγάλης μου λύπης βλέπω ὅτι αἱ ἀξιότιμοι βουλευταί, δὲν προσέρχονται ἐγκαίρως εἰς τὰς συνεδριάσεις· εἶναι πέντε ἢ ὅρα, καὶ ἐσυμφωνήσαμε ν' ἀρχίζομεν εἰς τὰς 4.

Σοφία Ο. (Ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτευσεως). Ἡ ἀξιότιμος ἐκ Πατρῶν συνάδελφος ἔχει δίκαιον. Φρονῶ δὲ ὅτι πρέπει νὰ μεταβάλλωμεν τὰς ὥρας τῶν συνεδριάσεων· δηλ. νὰ συνεδριάζωμεν τὴν πρωίαν . . .

Μία μακρυνὴ φωνὴ ἐκ τῶν συμπολιτευομένων. Βέβαια, ἡ εὐγενεία σου φοβεῖται μὴ χάσῃ τὰ ἀμπροσθέντί της.

Σοφία Ο. Γνωρίζω τὴν φωνὴν αὐτῆν· εἶναι ἐκείνης ἥτις ἀλλάσσει κόμματα καὶ ἀρχὰς καθ' ἑκάστην ὡς νὰ ἦσαν αὐταὶ ὑποκάμισα.

Ἀριστέα Παν. (Συντάκτις τῶν ἐπισήμων πρακτικῶν πρὸς τὴν παρακαθημένην συνάδελφόν της κυρίαν **Δήμητραν Καλ.**) Δι' ἐμὲ οὐδέποτε θὰ εἴπουν αὐτὴν τὴν παρομοίωσιν· εἶμαι μὲ τὴν Κυβέρνησιν πρὸς τριετίας καὶ ἀλλάσω ὑποκάμισον κατὰ πενταετίαν.

Τερψιχόρη Β. Παρακαλῶ τὴν κυρίαν ἐπὶ τῶν ἐπισημῶν ὑπουργῶν νὰ μοὶ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐπερώτησιν, ἣν καὶ ἄλλοτε διὰ μακρῶν ἔκαμα πρὸς αὐτὴν. Δικτὶ πρὸς ἐξόρουζιν τῆς σμύριδος προτιμῶνται τῶν συμπατριωτῶν μου οἱ ἄνδρες ἐργάται· τὸ ἐργάζεσθαι . . . τὸ σύνταγμα . . . Ἡ Νάξος . . .

Ἡ ρήτωρ διακόπτει τὴν ἀγόρευσίν της, βλέπουσα ὅτι ἀπασαὶ αἱ βουλευταὶ ἔχουσι στραφῆ πρὸς τὴν θύραν παρατηροῦσαι τὸ νέον φέρεμα τῆς νεωστὶ εἰσελθούσης κυρίας Ω βουλευτοῦ ἐκ Καλαβρύτων. (* * * Ὁρα περιγραφὴν τοῦ κρινολίνου τῆς κυρίας Ω ἐν ἰδιαιτέρῳ ἀρθρῳ).

Τερψιχόρη Β. (Μεταβάλλουσα θέμα ὀμιλίας). Ἡ εἰσοδος τῆς κυρίας Ω καὶ ἡ ἀναστάσις, ἣν αὐτὴ ἐπέφερε διὰ τοῦ νέου καὶ ἀληθῶς ὠραίου φορέματός της, δι' ὃ τῇ ἐκφράζω τὰ συγχαρητήριά μου, μὲ ἀναγκάζει νὰ ὑποβάλω πρὸς τὴν βουλὴν ἐν νομοσχέδιον δι' οὗ νὰ ὑποχρεῶνται ἀπασαὶ αἱ ἀξιότιμοι συνάδελφοι, ὅπως, ὡς ἂν κἀμινον νέον τι φέρεμα, ἐρχονται καὶ μᾶς τὸ δεικνύωσι πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συνεδριάσεως. διότι ἄλλως θὰ γίνωνται, ὡς σήμερον ἡ ἀξιότιμος ἐκ Καλαβρύτων συνάδελφος, ἀκουσίως πρόξενος κωλυσιεργείας, διότι τίς δύναται ν' ἀντιστῆ εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ θαυμάσῃ τὸ ὠραῖον ἀληθῶς κρινολίνον τῆς κυρίας Ω, τὸ κρινολίνον τὸ ὁποῖον, ἐξεμηδένισε τὸ ἔλλειπνόν ζιούπ κλόρ; τίς δὲν θὰ ἐλκυσθῆ ἀπὸ τὰ ὠραῖα γκριπερὰ γάντια της; Τίς δὲν

θὰ μείνῃ ἐκθαμβος πρὸ τοῦ ὠραίου ζιγκὸ μακικίου της; Το κατ' ἐμὲ, κυρίαὶ συνάδελφοι ἀφίνω τὸ τέλος τῆς ἐπερωτήσεώς μου δι' αὐρίον, ὅπως ἀνετώτερον ἤδη θαυμάσω τὸ ἐκπαγλὸν κάλλος τῆς φίλης συναδέλφου μου. (Χειροκροτήματα ἐκ τῶν ἀκροατηρίων).

Πολυξένη Θ. Τὸ κτίριον τοῦ βουλευτηρίου μὲ τὴν νέαν μόδαν τοῦ κρινολίνου, εἶναι ἐντελῶς ἀκατάλληλον, διότι ἐκάστη βουλευτὴς ἔχει σήμερον ἀνάγκην τριῶν θέσεων ἢ καὶ τεσσάρων, ἀναλόγως τοῦ πάχους αὐτῆς τε καὶ τοῦ κρινολίνου της. Δὲν ζητοῦμεν δημοσίως θέσεις, ἀφοῦ αὐτὰς κρατοῦσιν ὅλας αἱ ὑπουργοὶ δι' ἐξουσίας καὶ τοὺς συγγενεῖς των, ἀλλὰ θέσεις διὰ νὰ καθήμεθα ἀνέτως. Διὰ τοῦτο, φρονῶ ὅτι ἡ βουλὴ πρέπει, μέχρι ἀνεγέρσεως ἄλλου βουλευτηρίου, νὰ συνεδρᾷ εἰς τὸ Ἐθνικὸν θέατρον, τοσοῦτω μᾶλλον καθόσον, τοῦτο μένει πρὸ πολλοῦ κλειστὸν ἐλλείψει ἐθνικῶν δραμάτων.

Μετὰ ταῦτα ἡ κυρία ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως ὑποβάλλει σχέδιον νόμου, καθ' ὃ εἰς τὰ Γυμνάσια τὸ βῆμα ἵππικὸν ἀντικαθίσταται διὰ βημάτων παντεκάτρω.

Ἡ πρόεδρος. Γνωρίζετε, ἀγαπηταὶ συνάδελφοι εἰς ποίαν ὀφείλεται ἡ ἐν τῷ κοινοβουλίῳ παρουσία μας; Εἰς τὴν ἀγαθὴν ἡμῶν Ἄνασσαν. Αὐτὴ καὶ μόνη κατάρθωσε νὰ πείσῃ τὸν Βασιλέα, ὅτι τὰ αἰτούμενα δικαιώματα δὲν ἦσαν οὐτοπία, ὡς αὐτὸς διστείνεται, ἀλλ' ἀνάγκη ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τῆς προόδου εἰς ἣν ἔφθασεν ἡ κοινωνία κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα. Διὰ τοῦτο, ἀξιότιμοι συνάδελφοι, ἔχομεν καθήκον νὰ στείλωμεν μίαν μεγάλην ἐπιτροπέαν, πεντηκονταμελῆ, εἰ δυνατόν, ὅπως ἐκφράσῃ αὐτῇ τὰς εὐχαριστίας μας· ἐπειδὴ δὲ ἐπιθυμῶ ἵνα ἀντιπροσωπεύωνται ἐν αὐτῇ ἀπασαὶ αἱ κομματικαὶ ἀποχρώσεις, προτείνω ὅπως μὴ γείνη ψηφοφορία, ἀλλὰ νὰ προτιμηθῶσι προχειρῶς τῶν λοιπῶν αἱ γεροντότεροι καθ' ἡλικίαν . . .

Ἡ τελευταία αὕτη φράσις ἤρκεσε νὰ τρέψῃ εἰς φυγὴν ἀπάσας τὰς κυρίας βουλευτὰς, δυσανασχετησάσης ἐπὶ τῇ ἀκρισίᾳ τῆς κυρίας προέδρου, ἥτις ὡς νὰ μὴ ἦτο γυνὴ καὶ αὐτὴ ἠθέλησε νὰ θίξῃ τοιοῦτον τρυφερὸν ζήτημα.

Μεινίσσης μόνης τῆς κυρίας προέδρου μετὰ 15 ἀρρένων βουλευτῶν ἐλύθη ἡ συνεδρίασις, ἐλλείψει ἀπαρτίας.

* *

Μετὰ ταῦτα . . . ἐξύπνησα, καὶ ἔγραψα τὰ ἀνωτέρω, ὧν τὴν ἀνάγνωσιν σᾶς προσφέρω ὡς

ἀλάνθαστον φάρμακον κατὰ τῆς . . . ἀϋπνίας, καὶ . . .

Καλὴν νύκτα σας.

* *

ΕΙΣ ΦΙΛΗΝ ΜΟΥ

Εὐθύμει, φίλη, κύκλω σου γελᾷ ἡ εὐτυχία καὶ τὰς στιγμὰς ἐπικοσμεῖ σφριγῶντος ἔτι βίου κλειστοῦ τοῦ οὖς σου εἰς ψαλμούς ἰδανικοῦ γελοίου καὶ πέτα ὅπου φέρεται τρελλὴ ἡ εὐθυμία.

Χθὲς, ἐνθυμῆσαι; ἔκλειον ἐν ἐν ἄνθος μόνον εἰς τῶν ἀνέμων ἐπιπτε φυλλορροῶν τὴν πάλιν πλὴν τώρα θέλω ἔρωτος καὶ ἡδονῆς κρισιπάλην καὶ μέθην, ὄχι δάκρυα καὶ οἶνον, ὄχι πόνον.

Οἶνον! ναί, εἶνε βλάσφημα τῶν ποιητῶν τὰ χεῖλη ὅταν δὲν ψάλλουν ἀηδῶς μὲ διδασκάλων φράσεις ἀν διαδράμουν ἡδονῆς τὸ σῶμα φρικιάσεις ἀν ἔχῃς πῦρ εἰς τὴν ψυχὴν, τί πρὸς αὐτοὺς, ὦ φίλη;

Εἶναι τοιαύτ' ἡ κριτικὴ τῶν νεωτέρων χρόνων θέλει διδάσκαλον ψυχρὰν τοῦ Βύρωνος τὴν Μοῦ- (σαν τὸν κεραυνὸν ὡς νήπιον φρονίμως ὀδηγοῦσαν μὲ φράσεις τάνθη ψάλλουσαν γραμματικῶν κανόνων.)

* * * Ὡ! κλειστοῦ εἰς τὴν νουνεχὴ διδασκαλίαν τ' ὄμμα καὶ μέθυσον εἰς τοῦ χοροῦ τὴν πυρετώδη ζάλην καὶ θραύσον εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Κόντου τὴν (φιάλην καὶ ἄφες, ἄφες τοὺς μωροὺς νὰ φλυαροῦν ἀκόμα

Εὐθύμει, ἴσως αὐρίον τὸ ὄμμα σου δακρυῶν θὰ ἐρευνήσῃ τὴν ζωὴν ἐντὸς τῆς ἀληθείας καὶ τότε ἀνατέμνουσα τὸ πᾶν μετὰ πικρίας θ' ἀναπολῆς περίλυπος τὸ παρελθόν, παιδίον! . . . (1892) **Τ. Μωραϊτίνης.**

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Τῆ *

Φωτεινὴ σκορπᾶς ἀκτίδα στῆ φτωγῇ μου φαντασία
Ὡρες ποῦ μ' ἀφί' ἡ Μοῦσα, ποῦ δὲν εἶμαι ποιητῆς,
Τὸ τραγοῦδι μοῦ χαρίζεῖ ἡ μορφή Σου, ἡ θεσπέσια
Ἐσὺ εἶσ' ἡ ἔμπνευσίς μου, σὺ ὁ μόνος τῆς κριτῆς.
Ἴδὲ τώρα τῆς καρδίᾳς μου τὸ ἄθωο μυστικὸ
Νοῦς καὶ πλοῦτος φαντασίας, σκέψις μου πικροτείνῃ
Ἡ γλυκεῖά μου κόρη εἶναι, Σὺ, φιλτάτη Φωτεινῇ.

ΚΥΡ-ΚΟΣ

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ

Δέν ἔμπορῶ ἀλλέως πως, ψυχῇ μου, νὰ σοῦ πῶ
τὴν ἰδιοτροπία μου, παρά πῶς. . σ' ἀγαπῶ.
(I. B.)

Τὸ μυαλό μου μοναχό του
κάθε ὥρα νὰ μιλήῃ
θέλει μὲ Ἐκείνη
Εἶναι τοῦτο τ' ὄνειρό του
νὰ παραλαλή
ἅμα μόνο μείνη.

*

"Ἄμα δὲν ἔμπορεῖ γιὰ ἴκείνη
νὰ κρυφομιλήσῃ
γιὰ παρηγοριά
Στεναγμὸ θερμὸ ἀφίνει
ζωηρὰ νὰ χύσῃ
ἐξω ἢ καρδιά.

*

Κ' εἶναι ὅλοι λένε
ἰδιοτροπία
τοῦτο φοβερὴ
Καὶ γι' αὐτὸ μὲ κλαῖνε
μὲ ἀπελπισία
τόσο τρομερή.

*

Μὰ ἐγὼ νὰ ζήσω
θέλω μὲ ἐκείνη
ὅλη τὴ ζωὴ
Καὶ νὰ μὴν ἀφήσω
τὸ μυαλό νὰ μείνη
δίχως νὰ μιλή.

I. Βλαδιανός.

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Μαργαρέται Ἐπιγραφῶν.

* * Κουροῖον ἢ «Καλεσθεσεῖα τῆς Ἐλένης» — Πωλοῦνται καὶ βδέλλαις.

* * Οἶνωπολεῖον ἢ «Ὀρνίς» — δῆδονται
κρέα φαητὰ μὲ ἐκπαισμόν 90 τοῖς 100 ἐκτός
διαγωνισμοῦ.

* * (Εἰς ἀνεγειρομένην μεγάλην οἰκίαν κρέματα πινακίς ἐφ' ἧς)

il est de fendre de visiter la maison interne.

(ἦτοι) "Ἴνε ἀμποῦ δισμῆνον νὰ ἡδοῦνε τὸ σπῖτη μέσα.

* * Καπνοπουλεῖον «Γράν κάμ κάμ σεχῆμ. σεφάμ».

* * Καφνεῖον «Αἰ Ἀθῆναι». — Καφετζῆς, θεραπεῖαι καὶ πᾶσαν νόσημον τοῦ στόματος (ἄνω καὶ κάτω σιαγόνες).

* * Κουρεῖον ἢ «Ζάκυνθος». — Ἀδεντόρους δὲν δέχομαι καὶ μπιστιοῦ δὲν δίνω.

* * (Ἀπόσπασμα ἐπιταφείου λόγου ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῆς Μ..)

«Ἐγενέθη ἡ ἐνταῦθα ἐνταφιασμένη Δ. Μ. ἐγένετο ἐτῶν 35 καὶ μετὰ τὴν ὑπανδρεῖαν της πολλὰς ὑπέστη ἀσθενίας καὶ ὑποβολῆς, ἐν δὲ τῷ 1890 Δεκεμβρίου 10 πάλιν ἀποβάλλτικε καὶ οὐκ ἤξιώθη θεραπείας, ἐπέσεν εἰς τὴν κλῆνην καὶ ὁ πικρὸς θάνατος παρὼν μὲ τὸ θέριστρον του σκληρῶς, ἀσπλάγγως ἐθέρησεν αὐτὴν 10βρίου 20 ἀφήσασα πένθος ἀπαρηγόρετον εἰς τὸν ἡγαπητὸν σύζυγον, μητέρα της, εἰς τὸν ἀδελφόν της, τὰ ἀδέρφια της, τὰς ἐξαδέλφους, ἐξαδέλφους εἰς ὄλους τοὺς συγγενεῖς καὶ εἰς τὸν κουμπάρο τὸν κύρ Γιώργη ὅστις ὁ ἀτεχὴς τοὺς ἐστεφάνωσε.

A. N. Κοκ...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐν ἀνέκδοτον τοῦ Λαμαρτίνου.

Πρὸ τριακονταετίας περίπου καὶ οἱ μεγάλοι πλουσιοπαρόχως διὰ τὰ ποιήματά των ὅσον οἱ κατὰ πολὺ κατώτεροί των τὴν σήμερον*. Εἰς ποιητῆς ἐν τούτοις, εἶχε τὴν τόλμην νὰ προσδιορίσῃ μόνος του τὴν τιμὴν τῶν ἔργων του, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν πληρωμὴν των. Τὸ ὄνομα τοῦ Λαμαρτίνου, ποιητοῦ, ἱστοριογράφου καὶ πολιτευτοῦ ἀπαξ μόνον ἀπαντᾷ εἰς ὅλην τὴν σειρὰν τῶν τόμων τῆς «Ἐπιθεωρήσεως τῶν δύο Κόσμων» τοῦ κρατίστου τῶν φιλολογικῶν περιοδικῶν ἐν Γαλλίᾳ. Εὑρηται δὲ ὑποσημειωμένον εἰς πολλὰ ποιήματα περὶ τῶν ὁποίων λέγεται ἡ ἐξῆς ἱστορία.

Καθ' ὃν χρόνον «Ἡ ἱστορία τῶν Γερωνδίνων» ἐτύγγανεν ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς, ὁ κ. Μπουλόζ, ἐκδότης τῆς «Ἐπιθεωρήσεως», παρεκάλεσε τὸν ποιητὴν νὰ δημοσιεύσῃ τι ἐν πεζῷ εἰς τὸ περιοδικόν του. Ὁ Λαμαρτίνος συγκατετέθη προθύμως, ζητήσας ταυτοχρόνως προκαταβολικὴν πληρωμὴν 4,000 φράγκων. Λαβὼν τὰ χρήματα ὁ Λαμαρτίνος ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἐκδότην σειρὰν ποιημάτων, λέγων ὅτι ἡδύ-

* Πλὴν, ἐννοεῖται, τῶν ἐν Ἑλλάδι ποιητῶν.

νατο νὰ τὰ δημοσιεύσῃ ἂν εὐφραστεῖτο ἀντὶ τῶν ὑποσχεθειῶν πεζῶν συμβολῶν.

Ἐπῆλθεν ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1848. Ἡμέραν τινὰ ὁ Λαμαρτίνος, τότε ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ἐδέχθη τὸν Μπουλόζ ἥδη θανάσιμον ἐχθρὸν του.

Ἦλθον, εἶπεν ὁ ἐκδότης τῆς «Ἐπιθ. τῶν δύο Κόσμων», νὰ σᾶς ζητήσω τὰς 4,000 φράγκα τὰ ὅποια σᾶς ἐδάνεισα.

Μάλιστα, ἀμέσως, ἀπεκρίθη ὁ Λαμαρτίνος, ἐξάγων ἐκ τινος συρταρίου τοῦ γραφείου του 4 γραμμάτια χιλιάφραγκα.

Ὁ Μπουλόζ, ὅπως ἀπαράσκευος διὰ τὴν ἐτοιμότητα ταύτην τοῦ Λαμαρτίνου ἤρχισε νὰ τραυλιζῇ.

Ἄλλὰ τότε σᾶς ὀφείλω κάτι τι δι' ἐκεῖνα τὰ ποιήματα.

Ὡ, αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε, μὴ κάμνετε παρακαλῶ λόγον διὰ τόσο μικρὸν πρᾶγμα, εἶπεν ὁ ποιητῆς μετ' ἀφελείας.

Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ὑπουργέ, ἀλλ' ἡ «Ἐπιθ. τῶν δύο Κόσμων» δὲν θέλει ὑποχρεώσεις, ἀπῆντησεν ἀγερῶχος ὁ ἐκδότης.

Ἄ, τότε τὸ πρᾶγμα διορθώνεται εὐκολώτατα· ἡ ἀξία τῶν ποιημάτων ἐκείνων εἶνε 4000 φράγκα, καὶ ὁ Λαμαρτίνος ἐπανέθηκε τὰ χρήματα εἰς τὸ συρτάριόν του κλειδῶσας αὐτὸ ἐπιμελῶς.

Βασιλεὺς κατὰ τῆς μονομαχίας

Ἐκδότος ποτὲ τοῦ Γουσταύου Ἀδόλφου μίαν διαταγὴν ἀπαγορεύουσαν τὴν ἐν τῷ Σουηδικῷ στρατῷ μονομαχίαν, δύο τῶν στρατηγῶν του περιῆλθον εἰς ἔριδα καὶ ἀπεφάσισαν νὰ λύσωσι τὴν διαφορὰν διὰ τῶν ὅπλων. Γνωρίζοντες ὅμως ὅτι ὁ Γουσταῦος ἦτο ἀμείλικτος εἰς τὰς διαταγὰς του ἀπεφάσισαν ἵνα ζητήσωσι τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν. Ὁ Γουσταῦος Ἀδόλφος ὄχι μόνον τοῖς τὸ ἐπέτρεψεν, ἀλλὰ καὶ τοῖς παρήγγειλεν ὅτι θὰ παρίστατο αὐτοπροσώπως εἰς τὴν μονομαχίαν. Πράγματι, ἐπιστάσης τῆς ὥρας ἐκίνησε διὰ τὸν προσδιορισθέντα τόπον συνοδευόμενος ὑφ' ἑνὸς τῶν ὑπασπιστῶν του ὅτε δὲ τὰ πάντα, ἠτοιμάσθησαν, ὁ βασιλεὺς διέταξε ν' ἀρχίσωσι τὴν μονομαχίαν μέχρις ἐξοντώσεως τοῦ ἑνὸς τούτων. Κατὰ τὸν αὐτὸν ὅμως χρόνον ἔδωκε διαταγὴν εἰς τὸν ὑπασπιστὴν του ἵνα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν κραταομήσουν τὸν ἐπιζήσοντα αὐτοστιγμῆ. Ἡ νέα αὕτη διαταγὴ ἔφραγεν εἰς συναίσθησιν τοὺς δύο ἀντιπάλους στρατηγούς καὶ τὴν ἄμεσον τοῦ κακοῦ θεραπείαν, διότι ἐκ-

τοτε δὲν ἐγένετο ἄλλη πρότασις διὰ μονομαχίαν ἐν τῷ Σουηδικῷ στρατῷ.

(Ἐκ Πατρῶν)

Γ. Π. Π.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ἐσπερὶς Μάρκου Θ. Σιγάλα

Νέας ἐκπλήξεις μᾶς ἐτοιμάζει διὰ τὴν προσεχῆ Πέμπτην, ὁ ἡδύκαλος, ὁ ἀμίμητος μίμος κ. Μ. Σιγάλας.

Θὰ ἀπαγγεῖλη τρεῖς μονολόγους εἰς τοὺς ὁποίους διαπρέπει, μωσαϊκὸν ἐκ τῶν ἀρίστων ποιητῶν μας, ποιήματά τινα ἐπίτηδες γραφέντα πρὸς ἀπαγγελίαν ὑπὸ τοῦ κ. Σιγάλα καὶ τὸν ὄρκον ἐκ τοῦ δαιμονίου ἔργου τοῦ Λερμοντῶφ «Ὁ Δαίμων» ὁ ὁποῖος ἀπαγγελλόμενος παρά τοῦ κ. Σιγάλα κερδίζει ἐννενηκοντα τοῖς ἐκατόν. Προσέτι θὰ ἀκούσωμεν ἐκ τοῦ στόματός του ἐξερχομένας τὰς φωνὰς τῶν ἐξοχωτέρων ἐλλήνων πολιτευτῶν, ἠθοποιῶν καὶ τέλος τοῦ κ. Ψυχάρη ἀπαγγέλλοντος τὸ Φιλί του.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ κρατήσωμεν τοὺς γέλωτας ὅτε, ἐν τῷ γραφείῳ μας, ἐμιμήθη τὸν κ. Τρικούπην εἰσάγοντα τὸν προὑπολογισμόν ἐνομιζόμεν ὅτι ἠκούομεν αὐτὸν τοῦτον τὸν κ. πρωθυπουργόν.

Ἀναχωρῶν ὁ κ. Σιγάλας ἐκ τοῦ γραφείου μας, ἐμιμήθη λίαν ἐπιτυχῶς καὶ τὸν . . ἐκυτόν του, δηλ. μᾶς ἐδειξε πόσον κατώτερα τῆς σήμερον ἀπήγγελλεν οὗτος πέρυσι. Ἀμφιβόλομεν ἂν θὰ μείνῃ εἰσιτήριον ἀπώλητον.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην*
Γραφεῖον: Ὁδὸς Δεληγεώργη ἀριθ. 36.— Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης: Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομὴ προπληρωτέα:

ἐν ἔτος 6 μῆνες

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

4 2.50

ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ φρ. χρ. 6

Τιμὴ φύλλου: Λεπτὰ 10.

Τιμὴ ἀγγελοῦν: 30 λεπτά δι' ἕκαστον στίχον
Ποιήματα, διηγήματα καὶ λοιπαὶ φιλολογικαὶ διατριβαὶ καταχωρίζονται πρὸς 20 λεπτά τὸν στίχον.

Πωλεῖται κατὰ φυλλάδια: Ἐν Ἀθήναις, εἰς τὰ ἐν ταῖς πλατείαις περίπτερα· ἐν ταῖς ἐπαρχείαις εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρ. Πρακτορείου τῶν ἐφημερίδων. Ἐκαστὴν Πέμπτην μ. μ. εὐρίσκειται παρὰ τοῖς ἐφημεριδοπώλαις τῶν ὁδῶν.

Ἐν φύλλον ἀποστέλλεται ὡς δεῖγμα δωρεὰν παντὶ τῷ αἰτοῦντι δι' ἐπιστολῆς.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Ἐκλαυσε, μ' εἶπον, ἀπ' ἐμοῦ
Ὅταν ἀπεμακρύνθῃ!

Τὸ δάκρ' ἦτον ἀμόλυτον . . .
Κ' ἐκεῖνο ἐμολύνθῃ!

N. K.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ἡ «Οικογένεια» προκηρύσσει διαγωνισμόν
πρὸς συγγραφήν ἑνὸς

Πασχαλικοῦ διηγήματος.

Ὅροι διαγωνισμοῦ :

1) Γλῶσσαν δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ
οἰανδήποτε, ἀρκεῖ αὕτη νὰ ἦναι καταληπτή
παρὰ πάντων, δηλ. ἀποστέργομεν καὶ τὴν
ἀρχαίζουσαν καὶ τὴν χυδαίζουσαν. Θέλομεν
τὴν ὀμιλουμένην γλῶσσαν, ἣτις εὐρίσκεται
μεταξὺ τῆς καθαρουσύσης καὶ τῆς δημώδους.

2) Ἡ ὑπόθεσις πρέπει νὰ ἀφορᾷ τὸ Πά-
σχα τῶν ὀρθοδόξων.

3) Τὰ χειρόγραφα πρέπει νὰ φέρωσι ψευδώ-
νυμον, ἐντὸς δὲ καλῶς ἐσφραγισμένου φακέλ-
λου, τὸ αὐτὸ ψευδώνυμον μετὰ τοῦ ἀληθοῦς
ὀνόματος τοῦ συγγραφέως.

4) Τὸ διήγημα δὲν πρέπει δημοσιευόμενον
εἰς τὴν «Οἰκογένειαν» νὰ καταλάβῃ πλείον-
ας τῶν 4 σελίδων.

5) Χειρόγραφα εἶναι δεκτὰ μέχρι τῆς 3 Ἀ-
πριλίου ἑ. ἕ.

6) Ὡς ἔπαθλον ὀρίζομεν τὴν ἐν τῇ Οἰκο-
γενείᾳ δημοσίευσιν τῆς εἰκόνας τοῦ
συγγραφέως καὶ τὸν Α' τόμον τῆς
«Οἰκογενείας» πολυτελῶς χρυσοδεμένον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Μαρτίου 1894

ΤΗ ΦΙΛΤΑΤΗ ΜΟΙ ΕΛΕΝΗ Α...

Οὐδὲν ποτε ἐπόθησα στὴν μαύρην ταύτην γῆν
Ἡ μόνην τὴν γλυκεῖάν σου, Ἐλένη μου, στοργῆν.
Τῆς εὐτυχίας πρὸς στιγμὴν τὴν μαγικὴν αὐγὴν
Στὴν πλάνον τῶν βλεμμάτων σου εἶδον μαρμαρυγὴν.
Ἐὰν δ' ἀγῶνων θεωροῦν τὸν βίον μας πηγὴν
Σὺ μόνη χέεις βάλασμον εἰς πᾶσαν μου πληγὴν.
Πλὴν κι' ἡ στοργή σου ἂν νὰ τραπῇ προώριστ' εἰς φυγὴν,
Ὡ! τότε πλέον προτιμῶ τοῦ τάφου τὴν σιγὴν.

Ἀθήναι Αὐγούστος 1893.

Georges

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης
Ἰατρὸν θὰ μ' ἀπαντήσης,
Καὶ ἂν πρόθεσιν προσθέσης,
Καὶ οὐρὰν προσέτι θέσης
Τότε πλέον δὲν εἰξεύρεις ;
Εἰς πολέμους θὰ μὲ εὕρης

Πρωτόπειρος

Λύσις τοῦ ἐν τῷ ἀρ. 49 Αἰνίγματος.

Μαρία—Μαῖα.

Λύτης N. Παπαηλιοῦ.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ ἀρ. 50 Γρίφου.

Οὐδεὶς ἀναμάρτητος.

Λύται : Ἡ κυρία Πην. Μ. καὶ ὁ κ. Γ. Σ.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ ἀρ. 50 Ἀπροσδοκῆτου.

Μία κάλτσα ὁμοιάζει περισσότερον
μὲ τὸ ταῖρι τῆς, δηλ. μὲ τὴν ἄλλην
κάλτσαν.

Λύται : Ἡ δεσποινὶς Ὀλγὰ Κ. καὶ ὁ κ.
Α. Γ. Κ.

Ἀνέξοδοι ἀπαντήσεις.

Α. Π. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰσθε συνδρομητῆς
διὰ νὰ δημοσιεύσῃτε ἐν διήγημα ἀρκεῖ τοῦτο νὰ εἶναι
καλόν. Ἐν ἡ περιπτώσει ἐπιθυμεῖτε νὰ καταχωρι-
σθῇ μὲ τὴν ὑπογραφήν σας πρέπει νὰ πληρώσῃτε
τοῦλάχιστον 20 λεπτὰ τὸν στίχον.—Δα Καλ. Χ. Π.
Να ὑπλ. Συνδρ. Δος. Ἀννης Ζ. ἐλήφθη. Φύλλα
ἀπεστάλ, ἀπὸ 1 Ἰαν. 94.—ΑΝΑΔΦ. Πάτρας. Ἄν
ἦτο δυνατόν νὰ ἐλαμβάνομεν τὰ ζῶραϊά σας ἄρθρα
τὴν Δευτέραν ἢ ἐπὶ τέλους τὴν Τρίτην.—Κ. Κ.
ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ». Παρακαλεῖσθε
νὰ γράφετε καθαρώτερα, διότι οὔτε ἡμεῖς οὔτε οἱ τυ-
πογράφοι ἔχομεν προφητικὸν χάρισμα διὰ νὰ ἐννοοῦ-
μεν τί θέλετε νὰ εἴπετε.

Ὅστις μᾶς στείλῃ τὸ καλλίτερον
πασχαλικὸν διήγημα θὰ λάβῃ χρυ-
σοδεμένον ὀλόκληρον τὸ σῶμα τῆς
«Οἰκογενείας» τοῦ 1893. (Ὅρα
ἀγγελίαν).

Τὸ Πάσχα ἐκδίδεται τῇ ἐπιστάσει τοῦ
κ. Δημ. Καλογεροπούλου ἑκτακτον καλλιτεχνι-
κὸν τεύχος, ὅπερ θὰ περιλάβῃ ποικίλα τῶν
ἐγχιρωτέρων μελῶν ἔργα, ὅλως πρωτότυπα καὶ
ἀνέκδοτα. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ παρ'
ἡμῖν.